

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2017 m. Spalis Nr. 179

BAIGIAME ARKIVYSKUPO LIONGINO VIRBALO LAIŠKĄ KAUNO ARKIVYSKUPIJOS TIKINTIESIEMS

„ŠTAI AŠ, SIŪSK MANE“ (Iz 6, 8).

Po 2016-ųjų arkivyskupijos sielovados simpoziumo ir Gailestingumo jubiliejaus metų Užsklanda

Tegul šis Simpoziumo patirties apmąstymas ir apibendrinimas, nepretenduojantis duoti atsakymus į visus rūpinimus klausimus ar išsamiai nurodyti būdus, kaip spręsti sunkumus, daro mus atidesnius Dievo balsui, skatina bendradarbiauti ir būti atsakingus, gilintis į tikėjimą ir gyvenimą juo, neužmirštant to, ką jau dabar galime ir turime konkrečiai veikti.

Apaštalas Paulius Kristaus sekimą vadino Keliu (plg. *Apd* 19, 23). Tikėjimas – tai ėjimas šiuo Keliu. Kaip ir kiekvienoje kelionėje, svarbu užsibrėžti tikslą ir žengti jo link nors ir mažais žingsneliais. Svarbu nesusiminti dėl nepasisekimų, labiau džiaugtis keliu, kurį nuėjome, negu skųstis, kad dar daug liko, kad dar nesame pasiekę tobulumo – juk nuolat veržiamės į priekį!

Tikėjimo kelionėje nesame vieni. Einame kartu su savo tikėjimo broliais ir seserimis, jausdami Jėzaus artumą, lydimi sėkmingai kelionės tikslą pasiekusių užtarimo, ypač prisimindami tuos, kurie lankėsi ar gyveno

mūsų arkivyskupijoje: šv. Joną Paulių II, palaimintąjį arkivysk. Jurgį Matulaitį, garbingąjį arkivysk. Teofilijų Matulionį, Dievo tarnaites Adelę Dirsytę ir Eleną Spirgevičiūtę.

Tegul Viešpats lydi mus bendroje tikėjimo kelionėje, kaip lydėjo apaštalus, savo mokinius, Emauso kelyje. Tebūna Jis arti, kaip prisiartindavo prie mokinių, kai šiems būdavo sunkiausia ir reikalingiausia.

Mergelė Marija, Jėzaus ir mūsų Motina, teuztaria mus savo meile ir malda.

*Kaunas, 2016 m. gruodžio 14 d.
Šv. Kryžiaus Jono minėjimas*

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Popiežiaus homilija. Nepraeik pro kenčiantį žmogų, įsijausk į jo skausmą

„Viešpats tesuteikia mums malonę būti gailestingais, padėti gyvenime sutinkamiems kenčiantiems žmonėms“, sakė popiežius Pranciškus aukodamas Mišias Vatikano Šv. Mortos svečių namų koplyčioje. Mišių Evangelijoje šv. Lukas pasakoja apie mirusio vienturčio našlės sūnaus pagydymą prie Nafino miesto vartų. Pamatęs laidotuvių eiseną ir mirusio sūnaus verkiančią motiną, Jėzus jos pagaili, prieina ir prikėlęs mirusį sūnų sugrąžina jį motinai. Homilijoje komentuo-damas šią sceną popiežius ją išskaidė į tris momentus: „pagailėti“, „prieiti“, „atiduoti“.

„Gailestis, – sakė Pranciškus, – tai įtraukiantis jausmas, tai širdies būseną, tai visą žmogų apimantis jausmas. Pagailėti tai ne tas pat kaip sakyti „o, kaip man galia“, „kokie vargšai žmonės“. Tikras gailestis tai įsijautimas, kentėjimas kartu su kenčiančiu žmogumi. Viešpats įsijaučia į vaiko netekusios našlės skausmą. „Kodėl gi Viešpatie dabar nesikreipi į minią, kodėl nekalbi miniai? Palik tą našlę ramybėje... toks yra

gyvenimas... visokių tragedijų nutinka...“ Ne. Jam našlė ir miręs jos vienturtis sūnus svarbiau už minią, kuri jį sekė ir kuriai jis kalbėjo. Kodėl? Dėl to, kad jo širdis, kad jis visas įsijautė į tos moters skausmą. Viešpats su savo gailestingumu įsijautė į šį atvejį. Jis pagailėjo“.

Nuoširdus gailestis, tęsė Šventasis Tėvas, skatina priteiti, prisiartinti prie kenčiančio žmogaus. Mes galbūt matome daug tokių situaciją, bet matyti, tai ne tas pat kaip prieiti. „Prieiti tai prisiliesti prie tos tikrovės. Prisiliesti. Nežiūrėti iš tolo. Jėzus pagailėjo – pirmas žodis. Ir jis priėjo – antras žodis. Po to seka stebuklas. Jėzus nesako: „Iki pasimatymo, aš toliau einu savo keliais“. Ką Jėzus šią akimirką padarė? Jis prikėlė iš numirusių vaiką ir atidavė jį motinai. Atidavė – trečias žodis. Jėzus daro stebuklus tam, kad atiduotų, kad sugrąžintų žmones į jiems skirtą vietą. Tai ir yra išganymas. Dievui pagailo – pagailo mūsų – Jis savo Sūnuje prie mūsų prisiartinio ir sugrąžino mums Dievo vaikų orumą. ▶

VYR. REDAKTORIAUS SKILTIS

Mielieji, mūsų tauta visais laikais džiaugsmo ir skausmo akimirkomis užtarimo ir pagalbos prašė Dievo Motinos Švč. Mergelės Marijos.

Spalio 7-ąją Bažnyčia mini Rožinio Švč. Mergelę Mariją. Visą šį mėnesį mūsų lūpos vėl tars Švenčiausios Mergelės Marijos vardą. Kalbėsime Rožinį bažnyčiose ir namuose, malda lydėsime piligrimus, išvykstančius į Lietuvos dienas Fatimoje.

Per Dievo malonę man keletą kartų teko būti Izraelyje. Piligriminių kelionių Šventąja Žeme metu vaikščiodamas Kristaus keliais, meldamasis ir beveik kasdien aukodamas Šv. Mišias, išgyvenau nenusakomą artumo jausmą su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, iš esmės pakeitusį mano supratimą apie tai, kas iki tol atrodė „normalu“, įprasta, kasdieniška. Tas begalinis Dievo artumo pojūtis nepalieka iki šiol, nepaisant kasdienybės rūpesčių, gyvenimo rutinos. Ir šiandien gyvai prieš akis iškyla nuostabios vietos, puikūs gamtovaizdžiai, senovę liudijantys griuvėsiai, išlikusios autentiškos uolos, vadinamos grotomis, kur vyko svarbiausi įvykiai, kur yra mūsų tikėjimo pradžių pradžia. Per Žolinę Evangelijoje skaitėme apie Marijos apsilankymą pas Elzbietą. Ain Karime netoli šaltinio, kur įvyko jų susitikimas, pastatyta puošni Apsilankymo bažnyčia. Bažnyčios šventoriuje ant specialių plokščių daugeliu kalbų, tarp jų ir lietuviškai, užrašyta Marijos giesmė „Magnificat“, kurią skaičiau ypatingai išgyvendamas Marijos nuolankumą, jos išmintį ir tikėjimą Dievu.

Tad kviečiu Jus, mieli parapijiečiai, jungtis bendrai maldai Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Visą spalio mėnesį Švč. M. Marijos Rožinis bus kalbamas po 18.00 val. šv. Mišių.

Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Naujas Telšių vyskupas ordinaras

Šventojo Sosto Spaudos tarnyba pranešė, kad 2017 metų rugsėjo 18 dieną, Popiežius Pranciškus patenkino Jo Ekscelencijos Telšių vyskupo Jono Borutos SJ prašymą atleisti jį iš Telšių vyskupijos ordinario pareigų. Vadovaujantis Kanonų teise, jo pareigas perima ikišiolinis Telšių vyskupas koadjutorius Jo Ekscelencija Kęstutis Kėvalas.

Parengta pagal *Lietuvos Vyskųpų Konferencijos naujienas*

► Popiežiaus homilija. Nepraeik pro kenčiantį žmogų, įsijausk į jo skausmą

mus visus naujai sukūrė“.

Ir mes, sakė popiežius, sekime Viešpaties pavyzdžiu. Ir mes, kaip jis, pasilenkime prie kenčiančio, padėkime jam. „Kiek kartų televizijos žiniuose ir laikraščių puslapiuose matome tragedijas... vienoje šalyje vaikai neturi ką valgyti, kitoje šalyje vaikai verčiami kovoti su

ginklu rankoje, dar kitoje engiamos moterys, dar kitur kitos nelaimės! Vargšai žmonės... Verčiu puslapį, tarsi tai būtų literatūros kūrinys, arba įjungiu kitą kanalą, kur rodo muilo operą... Taip daryti nekrikščioniška. Šią akimirką norėčiau paklausti visų ir savęs paties: „Ar sugebu pagailėti kito žmogaus? Ar sugebu

melstis? Ar mane paliečia tie vaizdai, kuriuos į mano namus atneša komunikavimo priemonės? Ar kenčiu kartu su tais žmonėmis? O gal tesugebu išstarti „vargšai žmonės“ ir gana?“ Jei tu nesugebi jų gailėti, tuomet prašyki malonės: „Viešpatie, duok man gailėjimo malonę“.

Parengta pagal Vatikano radijo naujienas

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas parapijos vikarą rezidentą kunigą Virgilijų Dudonį

Vilius MISEVIČIUS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos vikaras rezidentas kunigas Virgilijus kunigu tapo būdamas brandesnio amžiaus – 26 metų. Vaikino iš Ukmergės valią brandino sunki tarnyba kariniame dalinyje Sibire. Grįžus į gimtinę jis pasirinko Vilniaus „Aro“ rinktinę. Tačiau čia neužsibuvo – po pusmečio, išgyvenęs pašaukimą tarnauti Dievui, įstojo į Kauno kunigų seminariją ir po penkių studijų metų tapo kunigu.

Kunige Virgilijau, pirmiausia, prisiminkite savo kunigystės pradžios kelią, kuris tęsiasi jau daugiau kaip dvidešimtmetį.

Esu įsitikinęs, kad kiekvienas gyvenimo etapas nėra „šiai sau“. Man kunigystė – vertingiausia, nes ją man parinko pats Dievas. Aš visa dėl Jo palikau, net kitas svajones... Paauglystėje vadovavau grupei draugų, kuriuos labai mylėjau – buvo sportas, gamta, motociklai. Tie bendri pomėgiai mus apjungė. Deja, vienas žuvo lėkdamas motociklu, kitam sustojo širdis. Likę prie jų kapų giliai išgyvenome, verkdami dažnai nerasdavome tinkamų paguodos žodžių. Ilgainiui kasdienybės rutinoje prisimiršdavo išsiskyrimas visam laikui. Tada lyg viską turėjau, bet širdies gilumoje jaučiau diskomfortą – kažko trūko. Kartą laiduojant bičiulį pasakiau: „Jų čia nėra, o Dievas visada yra...“ Gėdinčius tuomet nustebinau, bet jie tylėjo. Dėkingas Jam, Viešpačiui, kad per dešimtmetį jie papildė Bažnyčią.

O man po tarnybos sovietinėje armijoje kariniame dalinyje Sibire, dirbant Vilniaus „Aro“ rinktinėje vis dažnai kildavo mintis tarnauti vien Dievui. Tad Lietuvai tik ką atkūrus nepriklausomybę įstojau į Kauno kunigų seminariją ir 1996 m. gruodžio 1 d. išsipildė mano svajonė.

Ženklus kun. V. Dudonio pėdsakas – vietoje sudegusios pastatyta nauja Paštuvos Šv. Barbaros bažnyčia

Jau Seminarijoje save išbandėte būdamas ugdytoju (vyresniuoju draugu – patarėju, pasidalinančiu patirtimi apie tai, ko seminaristai siekia), o vėliau greit išplaukėte į „platesnius vandenis“...

Taip, trejetų metų buvau Kauno Šv. arkan-gelo Mykolo (Igulos) bažnyčios kapelionu ir rektoriumi, glaudžiai bendravau su Kauno igula. Vadai man buvo geri, karininkai draugiški. Džiūgėsi teikė matant gausėjantį jaunimo būrį bažnyčioje. Bet daugiausia pastangų reikalavo šventovės puošimas – paskutinio kupolo atnaujinimas, darbai atnaujinant altorių, tebernakulį, altoriaus didįjį paveikslą, kryžiaus stotis, atminimo lentas, šventosios šeimos skulptūrą. Be to, buvo paskaitos krikščioniškos etikos tema KMU Slaugos fakultete, veikla Raudonojo kryžiaus vaikų traumatologiniame skyriuje. Dievas vedė tolyn, panorau pajusti veiklos provincijoje – pateikiaau prašymą Kauno arkivyskupui.

Ir sekė klebono veikla Raseiniuose, Alėjose, Kalnujose...

Taip, ketveri metai Raseinių Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų, Alėjų Švč. Trejybės ir Kalnujų Šv. Viktoro parapijų klebonas. Teko prisidėti restauruojant bažnyčias ir jų šventorius, įrengiant naujus parapijų namus, kuriuose vos tilpdavo tikintieji. Siekdamas artimiau suartėti su tikinčiais pradėjau organizuoti jaunimo stovyklas, piligrimines keliones. Vėliau vėl sugrįžau į jaunystės miestą – įsijungiau į Kauno „Ažuolo“ katalikiškos mokyklos veiklą. Kaip kapelionas rūpinausi kopyčia, rekolekcijomis, rengėme spektaklius, piligrimines keliones su pedagogais ir kt. Toliau sekė septynerių metų apaštalavimas provincijų parapijose: Vilkijoje, Seredžiuje, Paštuvoje. Būtent čia, Paštuvoje, Dievui laiminant ir šv. Barbarai užtariant teko padėti nemažai pastangų vietoje sudegusios statant naują bažnyčią. Kai būdavo sunku, jutau daugelio provincijos žmonių pagarbą ir dvasinę šilumą. Padėkos maldoje esu su jumis, parėmusiais – Kauno arkivyskupa, broliu bei seseriai Kristuje, su kuriais darėme darbus. Tie, kas myli Dievą ir Juo pasitiki – yra laimingi, nes tik Viešpats tikrai žino, kas mums yra geriausia. Neseniai brolio kunigo paklausiau: „Ar būti man su

Dvasia, ar su taisyklėmis ir ramybe?“ – ir gavau atsakymą – „Būk su Dvasia!“

Esate aukštas (194 cm ūgio) atletiškas dvasiškis – tartum lietuviškas ažuolaitis... Manau, dar surandate laiko sportui, prisidedate prie visuomenio sambūrio „Gerumo ažuolas“.

Taip, dar būdamas moksleivis Ukmergėje lankiau sporto mokyklą – norėjau būti futbolo vartininkas. Vėliau paviliojo krepšinis, su kuriuo nesiskiriu iki šių dienų. Klebonaudamas pakaunėje dažnai žaidžiau krepšinį kartu su vietiniais Vilkijos, Paštuvos ir Seredžiaus parapijiečiais. Laisvalaikiu mėgstau žaisti ne tik krepšinį – prisėdu prie šachmatų, šaškių lentos. Prisimenu mūsų draugiškus pasibuvimus ne tik aikštelėje, bet ir po rungtynių, nes sportas yra be galo patrauklus įvairaus amžiaus žmonėms. O visuomenis sambūris „Gerumo ažuolas“ puoselėja gamtosaugos idėjas: sodina ažuolų giraites, kelia inkilus, valo miškus ir t. t. Šis sambūris daug padėjo, kad iš pelenų pakilo sudeginta Paštuvos Šv. Barbaros bažnyčia. Su kaimo šviesuoliais sodinome gerumo ažuolus, parapijose dareme nemažai labdarinių gerų darbų. Su visuomenio sambūrio „Gerumo ažuolas“ nariais tenka susitikti ir dabar – nuo šios vasaros dirbant Kristaus Prisikėlimo parapijoje.

Mane vilioja ir piligrimystė. Esu įsitikinęs, kad kelionėse su tikinčiais sukaupiame naują patirtį, kuri yra atminties dalis. Pilgrimai patiria dvasios „įsigėrimą“ Gerosios Naujienos šventų įvykių vietose – lyg kempinė prisigeria vandens. Patirtys lieka, o ten kur dangus „susiliečia“ su žeme – jos tikėjimas Dievu yra stipresnis.

Gerb. kunige Virgilijau, tegul Viešpats Jums suteikia sveikatą ir telaimina Jūsų prasmingus darbus Dievo garbei Kristaus Prisikėlimo parapijoje!

Spalis – Švč. Mergelės Marijos Rožinio mėnuo!

Spalio mėnuo liaudies pamaldumo tradicijoje ypač skirtas Švč. Mergelei Marijai. Pagerbdami Dievo Motiną, tikintieji visame pasaulyje spalį kalba Rožinį – malda, kurioje kartu su Mergele Marija, tarsi jos akimis, kontempliuojami svarbiausi Kristaus gyvenimo slėpiniai, skelbia Vatikano radijas.

Šių metų spalio mėnesį taip pat sukaks 15 metų nuo Šv. Jono Pauliaus II apaštališkojo laiško Rosarium Virginis Mariae, kurio tradicinė trijų dalių Rožinio malda, susidedanti iš džiaugsmo, skausmo ir garbės slėpinių, papildyta dar viena dalimi – šviesos slėpiniais, kuriuose apmąstoma Jėzaus viešoji veikla Palestinoje nuo Krikšto Jordane iki Paskutinės vakarienės. Rožinio malda reformavusį dokumentą Šv. Jonas Paulius II paskelbė 2002 m. spalio 16 d.

„Rožinis yra taikos malda dėl jo nešamų artimo meilės vaisių. Tinkamai kalbamas, kaip tikra meditacinė malda, rožinis, padėdamas

susitikti su Kristumi jo slėpiniuose, negali neatskleisti Kristaus veido broliuose, ypač labiausiai kenčiančiuose“ – savo laiške rašė popiežius.

Pop. Jonas Paulius II kalbėjo „Rožinis yra mano mėgstamiausia malda, nuostabi savo paprastumu ir gilumu. Šioje maldoje daug kartų kartojame žodžius, kuriuos Mergelė Marija girdėjo iš arkangelo ir iš savo giminaitės Elzbietos. Visa Bažnyčia jungiasi tais žodžiais... Nuoširdžiai raginu kalbėti jį“.

„Rožinis yra kontempliavimo ir tylos malda“, – taip prieš keletą metų apie šią malda kalbėjo popiežius Benediktas XVI. „Iš šalies žiūrint, gali atrodyti, kad tai daugiažodžiavimas, sunkiai suderinamas su meditavimui būtina tyla. Tačiau iš tiesų, „Sveika Marija“ kartojimas neišblaško vidinės ramybės, bet ją dar labiau sutelkia, panašiai kaip psalmių kalbėjimas Valandų liturgijoje. Rožinio malda susideda iš bibliinių elementų. Jų kontempliavimą dažnai palydi ir atitinkamos Šv. Rašto ištraukos skaitymas. „Tėve Mūsų“ malda suteikia Rožiniui vertikaliąją dimensiją. Rožinį kalbantis žmogus sūniškai, Kristaus pavyzdžiu, kreipiasi į Dangaus Tėvą. „Sveika Marija“ maldos pirmoji dalis yra žodžiai, paimti iš Evangelijos, o antrąja dalimi mes kreipiamės į Mariją ir išpažįstame, jog tikime tuo ypatingu vaidmeniu, kuris jai buvo skirtas Dievo planuose“.

„Rožinis visada buvo šeimos malda ir malda už šeimą. Buvo laikas, kai ši malda itin branginta krikščioniškose šeimose ir aiškiai skatino jų vienybę. Maldoje susivienijanti šeima lieka vieninga. Pagal senovės tradiciją rožinis itin tinka kaip malda, kurioje vėl susitinka šeima. Jos nariai, iš tikrųjų nukreipiantys žvilgsnį į Jėzų, įgyja ir naują gebėjimą žiūrėti vienas kitam į akis, idant galėtų bendrauti, rodyti solidarumą, vienas kitam atleisti, dalytis Dievo Dvasios atnaujintos meilės sutartimi“, rašė Šv. Jonas Paulius II savo laiške.

Rožinio mėnesį kviečiame atnaujinti savo maldos tradicijas ir melstis Rožinį savo šeimose ir bendruomenėse!

Parengta pagal *katalikai.lt*

Parapijoje veikia Gyvojo Rožinio draugija, kuri vienija 180 Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės narių. Susidomėjusius ir norinčius prisijungti prašome susisiekti su draugijos koordinatore Kristina Jasilioniene, tel. 8 684 77 374.

IŠ PARAPIJOS GYVENIMO

Pagyvenusių žmonių sambūris kalvotoje Žemaitijoje

Rima LIPŠIENĖ

Ankstų ir saulėtą rugsėjo 20-osios rytą būrys senjorų susirinko išvykoti į Žemaitiją. Kelionės metu senjorams priminiau svarbiausius įvykius iš Žemaitijos istorijos nuo XIII amž. pradžios, taip pat trumpai papasakojau apie uoliausius ir darbščiausius ne tik Žemaitijoje gimusius žmones, bet palikusius ryškų savo darbų kraitį Žemaitijos žemėje.

Telšiuose Žemaitijos turizmo informacijos centro gidė Rūta Lencevičiūtė mus ir pavedė Žemaitijos sostinės gatvėmis, žemaitiškai porindama ir atskleisdama miesto istoriją. Aplankėme Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnytelę, o ekskursijos „Meno ženklai Žemaitijos sostinėje“ metu atradome nuostabiausius miesto puošmenas. Kokia įstabi panorama nuo kalvos, žvelgiant į Mascii ežerą ir po kojomis plytinti Amfiteatrą...

Mes Šv. Antano Paduviečio katedroje, kurioje susipynę klasicizmo ir vėlyvojo baroko stiliai. Čia mus sutiko kunigas kan. Andriejus Sabaliauskas ir prikaustė visų dė-

mesį labai vaizdingu ir išsamiu pasakojimu apie unikalią šios šventovės istoriją. Beje, tai vienintelė Europoje dviejų aukštų bažnyčia.

Kelionė tęsiasi Vyskupų rūmuose, kur mus pasitinka Telšių vyskupas ordinaras Kęstutis Kėvalas. Vyskupo Kęstučio šypseną, žodžiai kiekvienam krenta į širdis, jaučiame – buvome laukiami... Jaudinantis susitikimas... Sveikiname, linkėdami Dievo

palaimos visuose vyskupystės darbuose ir sugiedame „Ilgiausių metų“.

Ganytojas kviečia į rūmus, atveria savo kabinetą ir pakviečia į posėdžių salę pabendrauti, pasivašinti kava. Kartu su mumis ir Telšių vyskupas emeritas Jonas Boruta SJ. Juokaudamas jis sako: „Aš taip pat iš jūsų parapijos, esu pakrikštytas jūsų Mažojoje bažnytelėje“ ir atneša mums parodyti Krikšto metriką. ▶

► Pagyvenusių žmonių sambūris kalvotoje Žemaitijoje

Vyskupas ordinaras Kęstutis Kėvalas priminė mums Telšių vyskupijos istoriją, dirbusius vyskopus, papasakojo apie dabartį vyskupijoje, pasidžiaugdamas, kad šiemet daugiau kaip dviem tūkstančiams jaunuolių suteiktas Sutvirtinimo sakramentas: „Nustebau, kai iškilmėse dalyvavo ne tik tėvai, bet ir seneliai, tetos“. Jaudinančios minutės prie Vyskupų rūmų ant Insulos kalvos. Telšių vyskupas ordinaras Kęstutis Kėvalas palaimina kiekvieną senjorą, laimindamas ir tuos sambūričius, kurie negalėjo atvykti.

Ganytojas širdingai dėkoja, kad apsilankėme, pakviesdamas atvykti, kai bus baigtas Kunigų seminarijos remontas ir įrengta

apžvalgos aikštelė, nuo kurios atsivers Telšių grožis. Buvome labai sujaudinti ypatingai šilto ir jaukaus Telšių vyskupo ordinaro Kęstučio Kėvalo priėmimu. Per Jo žodį, per Jo širdies balsą mes pajautėme įsiliejantį Dievo gerumą. Tai nepamirštama. Tikime, kad vyskupo Kęstučio Kėvalo ganytojiška veikla paliks ryškius pėdsakus Žemaitijos žemėje. Tepada Gaanytojui Dievas.

Kelionė tęsėsi. Aplankėme Rainių koplytelę, rūsyje esamą ekspoziciją, primenančią šurpią tragediją. Miškelyje, žudynių vietoje, pasimeldėme. „Tragedija įvyko birželio 24-ą, – primena datą mus lydėjusi gidė Ajiola Stančienė, – todėl Telšiai Joninių nešvenčia,

o susirenka čia...“ Paskutinis mūsų kelionės tikslas – aplankyti Biržuvėnų dvarą. Jo istoriją mums atskleidžia gidas Simas Pamedytis. Tai vertingas XVIII – XIX a. stambios medinės dvaro sodybos pavyzdys. Sodyba 2000 m. įtraukta į Lietuvos kultūros vertybių registrą. Aktyviai senjorai dalyvavo edukacinėje programoje, ieškodami paslėpto lobio. Teko būti greitiems ir akyliams – surasti užduotis dvaro erdvėse ir jas atlikti. Mums pasisekė – lobį radome ir pasidalinome. Kas? Tai paslaptis. Simas mums pagyrė: „Esu nustebintas jūsų entuziazmu ir nuotaikingu dalyvavimu. Neteko dar čia sutikti tokių keliautojų.“ Dvaro menėje mes turėjome Agapę.

Visi linksmi, kupini žinių, išpūdžių, praturtėję dvasiškai grįžome į Kauną.

PILIGRIMYSTĖS GALIMYBĖS

Koplyčia, kurią skalauja Atlanto vandenynas

Nerijus STRIKULYS

Kiekvienas tikintysis keliaudamas po pasaulį į savo kelionių planus ir lankytinų vietų sąrašą įtraukia ir aplanko tos šalies maldos namus.

„Prisikėlimo“ skaitytojus supažindinsime su skirtingų pasaulių valstybių krikščionių maldos namais, jų atsiradimo istorija bei išskirtine architektūra. O mūsų kelionę po pasaulio pažnyčias mes pradėsime iš visus metus saulės spinduliais besilepinančios ir Ispanijai priklausančios salos Tenerifės. Ne veltui mes šią salą pasirinkome mūsų kelionės pradžia, nes būtent Kanarų salyną dėl ištisus metus šviečiančios saulės, yra pamėgę tautiečiai.

Saulėtosis Tenerifės šiaurinėje dalyje Puerto de la Cruz mieste stovi San Telmo koplyčia. Ši koplyčia buvo pastatyta prieš 391 metus. Ji buvo pastatyta ant uolos, kurią skalauja Atlanto vandenynas. Šią koplyčią 1626 metais pastatė ten įsikūrusios žvejų šeimos. Ji buvo pastatyta Ispanijos Galicijos provincijos globėjo Pedro Gonzales Telmo garbei. Jis buvo vienuolis domininkonas. 1659 metais domininkonai šalia koplyčios pastatė ir vienuolyną. Kaip ir daugelio ne vieną šimtą metų skaičiuojančių maldos namų, taip ir šią koplyčią, neaplenkė gamtos stichijos. Neprabėgus nei šimtui metų nuo statybos pabaigos tiek vienuolyną, tiek ir koplyčią sunaikino didelis gaisras. Netrukus po gaisro vietos jūrininkai šią koplyčią atstatė, tačiau iki šių dienų taip ir nebuvo atstatytas gaisro sunaikintas vienuolynas. Tai nebuvo vienintelė stichinė nelaimė, kuri persekiojo koplyčią. 1826 metų lapkritį didelis potvynis šiaurinėje salos dalyje nuniokojo koplyčią ir jos vidų. Vandens stichija dar ne kartą niokojo koplyčios išorę ir vidų, kol 1880 metais ji buvo pradėta restauruoti. Koplyčios restauracija prasidėjo dar devynioliktame amžiuje, iki pat dvidešimtojo amžiaus vidurio ji nebuvo prieinama visiems tikintiesiems.

Vokiškai kalbančių tikinčiųjų turistų iniciatyva šioje koplyčioje buvo pradėtos laikyti šventosios mišios. Jie inicijavo tai, kad

koplyčioje būtų laikomos mišios jų gimtąją vokiečių kalba. Tokią jų iniciatyvą palaikė Tenerifės vyskupas ir jis suteikė leidimą šią koplyčią naudoti vokiečių tikintiesiems. Būtent po šio vyskupo sprendimo ir finansiškai remiant Vokiečių vyskupų konferencijos užsienio reikalų komitetui koplyčia buvo iš pagrindų restauruota.

Restauruojant koplyčią buvo siekiama išlaikyti jos autentiškumą. Už šios koplyčios restauracija buvo atsakinga ne tik vietinė Tenerifės valdžia, tačiau ir vokiečių architektas Fredas Helvingas. Kairėje altoriaus pusėje iš klijuoto plieno jis sukūrė unikalų šiuolaikinį kryžių. Jame plačiai atvertomis rankomis vaizduojamas Jėzus Kristus. Tai simbolizuoja momentą, kuomet Jėzus Kristus sako: „Mano dieve, mano dieve, kodėl tu palikai mane?“. Architektas taip pat atkūrė ir altorių, kuris yra įrengtas naudojant alavą ir bronzą. Jame pavaizduota šventa duonos, vyno, žuvies ir vynuogių auka dievui.

Koplyčios šoninėse nišose yra pastatytos šventųjų skulptūros, o dešinėje altoriaus pusėje yra mergelės Karmen (Virgin del Car-

men) skulptūra. Tuo tarpu virš tabernakulio, visiems gerai matomoje vietoje, stovi Puerto de la Cruz globėjo skulptūra. Koplyčios lubas ir sienas puošia nuostabios freskos, kuriose atvaizduojamas šios saulėtosis salos istorija bei taip pat rasti Dominikonų ordino globėjus.

Štai tokia yra maža, jauki ir Atlanto vandenyno bangomis skalaujama San Telmo koplyčia saulėtoje Tenerifėje.

Sekančiame „Prisikėlimo“ numeryje mes jums pasiūlysimė persikelti į mūsų kaimyninės Lenkijos miestą Krokuvą. Ar žinote, kad Krokuvą dėl bažnyčių ir vienuolynų įvairovės yra pelnėsi „Šiaurės Romos“ vardą? Krokuvą yra beveik 2,5 karto didesnė už mūsų sostinę Vilnių, tačiau joje yra daugiau nei 120 bažnyčių...

INFORMACIJA

Nemokamas medicininis konsultacijų kabinetas parapijoje

Mieli parapijiečiai, Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje, šalia teisinių nemokamų konsultacijų, veikia ir nemokamas medicininis konsultacijų kabinetas. Konsultacijos teikiamos kiekvieną antradienį nuo **10.00 val. iki 14.00 val.** Prisikėlimo parapijos namuose, adresu Aukštaičių g. 6. Konsultuoja endokrinologas Gina Butkuvienė. **Smulkesnė informacija ir registracija tel.: 8 37 323548, 8 683 18181 arba el.paštu lc.slauga@gmail.com**

Spalio mėnesio liturginis kalendorius

Spalis – Švč. Mergelės Marijos Rožinio mėnuo, kviečiame melstis Rožinį savo šeimose ir bendruomenėse!

- 2 d.** Šv. Angelai Sargai
- 4 d.** Šv. Pranciškus Asyžietis, vienuolis
- 5 d.** Šv. Faustina Kovalska, vienuolė
- 7 d.** Rožinio Švč. Mergelė Marija
- 17 d.** Šv. Ignatas Antiochietis, vyskupas, kankinys
- 18 d.** Šv. Lukas, evangelistas
- 28 d.** Šv. Simonas ir Judas (Tadas), apaštalai

Nemokami mokymai norintiems įgyti socialinių darbuotojų padėjėjų kvalifikaciją!

Visus asmenis virš 54 metų ir vyresnius kviečiame į suaugusių asmenų socialinę ir darbinę reabilitaciją. Teorinių ir praktinių socialinio darbuotojo padėjėjo kvalifikacinių mokymų metu turėsite galimybę įgyti socialinio darbuotojo padėjėjo kvalifikaciją. Esant poreikiui taip pat bus suteikta asistento pagalba sprendžiant įsidarbinimo, darbo paieškos klausimus, psichologinę bei emocinę pagalbą. Mokymai vyksta Prisikėlimo parapijos namuose, adresu Aukštaičių g. 6, Kaunas. **Registracija ir smulkesnė informacija tel.: 8 37 323548, 8 645 04240 arba el.paštu lc.slauga@gmail.com**

Projektą finansuoja Kauno miesto savivaldybės programa

iniciatyvos KAUNUI

Teisės klinika konsultuoja kiekvieną ketvirtadienį nuo 15.30 val. iki 17.30 val. **Registruotis galima telefonu 8 644 44 828 arba el. paštu registracija@teisispatarimas.lt**